

21/4/2026

Kuba je nádherný ostrov v křišťálovém Karibiku a letité vzpomínky na moji zdejší skoro měsíční návštěvu nevybledly ani po téměř půlstoletí. K životu tady toho moc nepotřebujete. Když nepočítám občas nějaký tajfun, tak tady svítí celý rok krásně sluníčko, pro bydlení vám stačí odlehčené dřevěné domy, účet za topení je nulový a když dostanete hlad, stačí se natáhnout a utrhnout si banán nebo mačetou posrážet pár kokosů. Případně vzít udici a ulovit si nějakou rybu. Příroda je zde překrásná a nemusíte zde mít obavu, že šlápnete na jedovatého hada, žádní takoví tady nejsou.

Kolumbem objevená a pojmenovaná Hispaniola si prošla staletími španělské nadvlády, po prohrané válce Španělska s USA v roce 1898 následovalo období čtyřleté americké nadvlády nad ostrovem a následně získání nezávislosti už v roce 1902. Bylo to mnohem dříve než na ostatních karibských ostrovech. To bylo brzy přetrženo vojenským pučem diktátora Batisty, jehož vláda vyvolala silný odpor obyvatelstva. Batistu svrhl revoluční proces domácí opozice, která zde v roce 1959 pod vedením Fidela Castra nastolila komunistický režim a zakázala všechny ostatní politické strany. Castro úspěšně potlačil ozbrojenou invazi kubánských exulantů s podporou USA v zátocě Sviní v roce 1961 a přežil i karibskou krizi v roce 1962, kdy stál svět na prahu jaderné války. Nakonec zvítězil zdravý rozum a po dohodě Kennedyho a Chruščova došlo k demontáži jaderných raketových systémů dovezených Sověty na Kubu. USA současně demontovaly své podobné systémy v Turecku a Itálii. Následovalo skoro třicet let, kdy Kubu přes embargo USA hospodářsky podporoval nejen Sovětský svaz, ale celý východní blok. Po rozpadu SSSR tato pomoc téměř celá zmizela a Kuba musela hledat nové spojence, které našla později zejména v Chávezově a Madurově diktátorské a na ropu bohaté Venezuele. Do karet jí hrálo i to, že myšlenky socialismu jsou líbivé a v současnosti jim podléhá mnoho zemí ve světě a týká se to i většiny států ve Střední a Jižní Americe. Kdo v podobném systému nežil, jako třeba my po čtyřicet let po druhé světové válce, tak nemůže pochopit, že v praxi už ten myšlenkově líbivý komunismus vypadá trochu jinak. Jak pravil kdysi Winston Churchill: „Na světě není nic, co by ti tento stát mohl dát, aniž by ti to předtím nesebral. Pro kapitalismus je typické nerovnoměrné rozdělení bohatství a pro komunismus rovnoměrné rozdělení chudoby pro všechny.“

V lednu 2026 USA odstranily Madura a Kuba bojuje o své ekonomické i politické přežití. Brzy se ukáže, jak vše dopadne. Každopádně zde většina obyvatel žije po desetiletí ve veliké chudobě. Ale pořád je tady ještě řada pamětníků Batistových časů, kdy na tom Kuba byla ještě mnohem hůře. S podporou bývalého Sovětského svazu a celého východního bloku zdejší režim přežil desetiletí hospodářské blokády USA.

Nyní po pádu Madura je zde situace kritická. Co je ale pozoruhodné, tak kubánský komunistický režim, který podporoval vybrané sporty – atletiku, box, volejbal, baseball apod. – se v nich stal absolutní světovou špičkou. Jak země postupně více a více chudne, tak i stát přestává tyto sporty tolik podporovat. Stát také ztrácí motivaci budovat perspektivní sportovní národní reprezentace, protože po nějakém úspěchu ve světě se vždy nějaký reprezentant nevrátí a požádá o politický azyl. Známými příklady z poslední doby jsou volejbalisté León a Melissa Vargas, kteří patří

mezi nejlepší světové hráče a stali se oporami reprezentací mužů Polska a žen Turecka a výrazně jim pomohli získat cenné medaile ze světových soutěží.

Můj článek ze světa je tentokrát trochu jiný a vzpomíná zejména na srpen a září 1977 a moji sportovní návštěvu Kuby, kde jsem měl možnost se zúčastnit Letní spartakiády spřátelených armád, což při tehdejší světové volejbalové dominanci týmů tehdejšího socialistického bloku, bylo vlastně neoficiální armádní mistrovství světa ve volejbalu:

„ Za pět týdnů po návratu z vojny v Dukle Liberec jsem dostal povolávací rozkaz na vojenské cvičení a čekala na mě

Melissa Vargas

Letní spartakiáda spřátelených armád na Kubě. Mezitím jsem se snažil doléčit si zranění a dohnat ztracenou fyzickou kondici. Koncem dubna, když končila posledními extraligovými turnaji ligová soutěž jsem se v utkání s ČH Bratislava zranil, měl jsem velmi těžký výron v levém kotníku a bylo jasné, že budu mít více než měsíc na noze sádku a potom budu ještě chvíli mimo provoz, než začnu naplno s tréninkem. Vypadl jsem tak i z přípravy reprezentačního mužstva na zářijové mistrovství Evropy, protože družstvu začínala už v červnu v Tatrách několika měsíční příprava na šampionát a bylo mi jasné, že nedostanu od trenéra Kopa šanci poprat se o závěrečnou nominaci, kvůli absenci na podstatné části přípravy. Věděl jsem ale od libereckého Pauluse, že jsem byl nominován do armádní reprezentace, a v polovině srpna mě čeká nástup na přípravu Letní spartakiády spřátelených armád (LSSA) na Kubě. Nastoupil jsem zrovna jako elév elektroinženýr do Kancelářských strojů Brno za 2200.-Kč měsíčně a po týdnu jsem jim musel říci, že jedu pryč a skoro dva měsíce mě v práci neuvidí. Určitě ze mě měli radost. Třítýdenní příprava na akci začala podle plánu, odehráli jsme v ní několik přípravných zápasů, hned druhý den po dovolené jsme v Jablonci prohráli s CSKA Moskva a pak jsme v přípravném kempu v Jeseníku po dvou týdnech dobrého tréninku, třikrát za týden porazili polského mistra AZS Olsztyn. V tehdejší době evropskému i světovému volejbalu dominovala

mužstva východního bloku. Kuba v té době po velkém výkonnostním růstu v minulých letech představovala jeden z nejlepších světových týmů, v tomto roce možná vůbec ten nejlepší, protože měla ze světové špičky nejlepší výsledky. Deset let předtím na Kubě žádný zahraniční tým nevyhrál, poslední komu se to povedlo byla v roce 1966 v rámci jihoamerického turné Zbrojovka Brno a od té doby šla Kuba extrémně výkonnostně nahoru. Kubánci byli nadprůměrně

Alberto Juantorena a Fidel Castro

fyzicky disponovaní, měli nevídané skokanské schopnosti a pod vedením a dohledem v té době zejména sovětských trenérů šli neuvěřitelně nahoru a usadili se ve světové špičce. Standardní model kubánské základní šestky bylo pět černých vysokých smečařů a blokařů a bílý nejmenší nahrávač. Dva roky na to už v základu byli všichni jen tmaví. Jádrem sovětské reprezentace byl asi nejlepší evropský či světový klubový tým dekády CSKA Moskva, doplněný o pár hráčů z jiných klubů. Základem naší armádní reprezentace byli hráči Dukly Liberec, doplnění o výborného „středáka a blokaře“ z Aera Odolena Voda Honzu Bumana a hráče Dukly Trenčín. Spartakiáda na Kubě byla malou olympiádou, soutěžilo se ve většině olympijských sportů – míčových i jiných. Od nás tam odlétalo plné letadlo s více než sto padesáti jedinci. Letěli jsme v desetidenním předstihu, abychom se stihli aklimatizovat. V září na Kubě panuje velké vedro a

na skoro osmdesáti procentní vlhkost, která panovala zejména na jihu ostrova, si tělo sportovce potřebuje zvyknout.

Když jsme v našich speciálně ušitých tropico uniformách na slunci zvedli po příletu jednu ruku, tak nám dolů stejnou

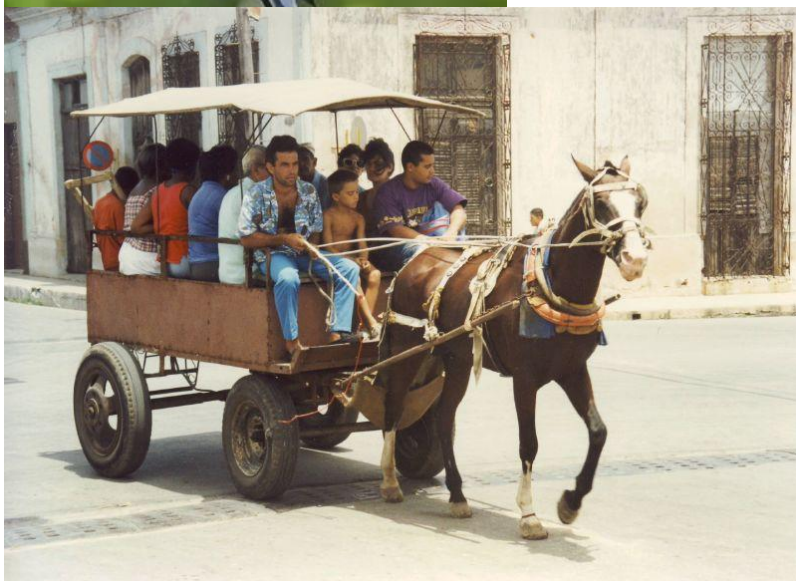
nohavici vytekl asi litr potu. Nejlepším lékem bylo pití vlažného čaje. Po příletu jsme se zúčastnili velkolepého slavnostního zahájení v Havaně, probíhalo to jako recepce pro šest tisíc sportovců pod širým nebem. Neuvěřitelným zážitkem bylo setkání s Fidelem Castrem, který zde měl asi hodinový projev spatra a pak se volně pohyboval mezi účastníky otevírací recepce. Jednu chvíli jsem byl tak blízko od Fidela, že jsem mu mohl zepředu podat ruku, vedle něho zrovna stál Alberto Juantorena, olympijský vítěz na 400 a 800 metrů v Montrealu, toho času oceněný nejlepší sportovec světa. Fidel byl nesmírně charismatická osobnost a excelentní řečník, který byl známý tím, že dokázal spatra pronášet i několikahodinové projevy pro velké davy posluchačů, kteří ho dokázali bez oddechu a nepřetržitě soustředěně poslouchat. Soutěže volejbalistů se konaly na druhém konci ostrova v Santiago de Cuba. My v Havaně ještě měli zůstat dva dny a pak se přesunout. Mezi tréninky jsme se opalovali u moře na nádherné pláži. Vedle mě na lehátku odpočíval boxer Rost'a Osička, naše jednička v polotěžké váze. Dali jsme se do řeči, ptal jsem ho, jak mu je, a povídá, že moc dobře ne, že ho zítra čeká Herrera. V té době byl kubánský box absolutní světová špička, stačí si vybavit jméno Teofilo Stevenson, olympijský šampión v těžké váze, o němž sami Američané spekulovali, zda by neporazil Muhammada Aliho. Ještě větším postrachem soupeřů byl ale Herrera, který posledních dvacet zápasů vyhrál k.o. nebo r.s.c. v prvním kole. Osička si přál tohle beznadějně utkání co nejrychleji dokončit, pokud možno bez vážnějšího úrazu. Popřál jsem mu hodně štěstí a s tím jsme se rozloučili. Druhý den jsme se na pláži potkali znovu a Osičku jsem nemohl poznat. Jeho horní polovina těla byla samá velká modřina stejně jako obličej, kde měl navíc několik krvavých šrámů. Byl rád, že to má za sebou. Povídá mi: „Podívej se jak vypadám a to jsem se snažil padnout na zem, co nejrychleji to šlo.“ Kuba je nádherná, ale velmi chudá země. Vrcholem techniky zde v té době bylo ruské tranzistorové rádio VEF a pětimetrové americké okřídlené bouráky z padesátých let, které se Kubánci s minimem náhradních dílů naučili obdivuhodně opravovat a myslím, že jim to vydrželo dodnes. Obchody zely prázdnou a krásné španělské koloniální budovy vypadaly hodně neudržovaně. Kubánci, kteří s námi přišli do styku, byli přesvědčení komunisté, před Fidelem se jim všem vedlo bídě, většinou diktátor Batista nic dobrého nepřinesl, jen obrovskou bídu a tak podporovali stávající režim, kde se jim dařilo lépe. Nikam je nepustili, podobně jako v těch letech nás a tak nedokázali porovnávat. A jejich tisk jim v tom nepomáhal. Ale v této krásné zemi stačilo utrhnout ze stromu banán nebo kokos, skvělého rumu měli dost a tak byli docela spokojeni a dalo se zde s málem přežít. Jejich mladé ženy patří k nejkrásnějším na světě, je jich tam nepočítaně, jedna taková nám byla přidělena, aby se o nás starala a tak jsme po pár dnech záviděli Vildovi Mocňákovi, který se zranil, dostal kotník do sádry a turnaj pro něho skončil, že si v době, kdy my se potili na tréninku, mohl na hotelu užívat její přítomnosti. Kubánci byli přesvědčení komunisté a jejich „pionýři“ nosili ne červené, ale modré šátky. Nad námi mělo patronát jedno zemědělské družstvo, jehož pracovníci nám povídali, že se na směny chodí dívat v noci do zátoky Sviní, zda se tam opětovně nevyloďují američtí imperialisté. Jednou pro náš tým připravili velkolepou zahradní slavnost, kde nám opékali prasátko, šplhali po palmách jako opičky a sráželi nám mačetami k občerstvení kokosy a podávali nejrůznější nápoje a pochutiny. Jen z prasátka jsme neviděli na stole skoro žádné maso, ale jen napůl ohryzané kosti. Když jsem viděl jejich masný krám, tak jsem pochopil proč. Maso tady opravdu bylo nedostatkové zboží a naši hostitelé se aspoň po čase dobře najedli. Ale to neplatilo pro nás a náš hotel, kde bydlelo

všech asi dvacet týmů, byl perfektní a bylo o nás skvěle postaráno. Vše platila armáda a bylo to vidět. Dietní sestry tenkrát ještě nebyly součástí výpravy a tak nám nikdo nebránil dát si i dvakrát denně výborný pořádný steak. K tomu se podávaly místo hranolek, na slano usmažené velmi tenké banánové lupínky, to jsem nikdy potom na svých nejrůznějších cestách po celém světě, neviděl. Ke koloritu patřily karibské ještěrky, některé měřily i dvacet pět centimetrů, které hbitě lezly po skleněných výplních velkých hotelových oken. K tomu nám na snídani, oběd i na večeri tři kytaristé v sombrerech hráli karibské hity a to hlavně Qantanamera. Když jsme neměli zápas, ale jen trénink, jezdili jsme deset kilometrů k moři do jednoho starého důstojnického kasina z padesátých let, kde jsme vždycky dva dostali společný bungalov s ledničkou plnou nejrůznějšího jídla a pití. Moře bylo teplé a průzračné a vždy jsme tam mohli několik hodin odpočívat. Hrál se ve třech skupinách – my jsme v naší porazili Maďarsko 3:0, Mexiko 3:1 a jasně 3:0 dva další „spřátelené“ týmy, které to moc neuměly – Jemen a Francouzskou Guyanu. Postoupili jsme jako vítězové skupiny rovnou do tříčlenného finále, kde se hrálo každý s každým. Tam už šlo do tuhého. První finálový zápas se SSSR jsme výborně rozehráli a vyhráli první dva sety. Hrál se velmi dobrý volejbal, soupeř kontroval a vyrovnal. V rozhodujícím pátém setu nám chybělo štěstí a prohráli jsme v koncovce a tím i v celém zápase 2:3. V dalším zápase Kuba porazila SSSR 3:1. V posledním zápase jsme ještě mohli při našem vítězství mohli získat celkové prvenství. Hráli jsme proti skvělému soupeři a zcela zaplněné hale, po dvou setech byl stav 1:1, pak jsme prohráli smolně dvě koncovky 14:16 a zbyl na nás jen bronz. Všechny důležité zápasy odehrála základní šestka Mikunda, Bučík, Lenert, Buman, Potáč a Králik. Ještě jsme měli dva dny volna, než budou dokončeny všechny ostatní soutěže a naše letadlo se bude moci vrátit domů. Mohli jsme si tak užít tyrkysového Karibiku. Přesunuli jsme se do Havany a tam jsme se dozvěděli, že musíme ještě počkat další tři dny, až nám z Prahy dovezou důležitý náhradní díl potřebný pro opravu motoru, abychom se mohli bezpečně vrátit. Ale tyto tři poklidné dny na pláži v Karibiku byly příjemnou neplánovanou tečkou za naším zdejším vystoupením.

Bylo fajn strávit tři další dny na karibské pláži a pak nás čekal dlouhý let domů. Tenkrát ještě letadla neměla takový dolet a muselo se vždy při návratu do Evropy přistát a natankovat na New Foundlandu. Tak skončila moje zdejší sportovní anabáze, která byla i mým prvním a kupodivu i posledním vojenským cvičením. Asi mě někde na Krajské vojenské správě v Brně strčili do nějakého jiného šušlíku a na rozdíl od řady mých současníků jsem nemusel absolvovat několik povinných vojenských cvičení. Moje vojenská profese technika radiolokátoru tak zůstala armádou nevyužita, ale asi bych tam stejně nebyl moc platný. Vyřadili mě jako poručíka, pak mě ještě dvakrát povýšili, skončil jsem jako kapitán v záloze. Tím to skončilo protože brzy přišel rok 1989 a doma se všechno změnilo.“

Mnohokrát jsem po roce 1989 přemýšlel, zda se nevypravit na Kubu a připomenout si dříve navštívená místa a zahrát si zde i golf. Nakonec jsem to nikdy neudělal a asi neudělám, protože jsem si uvědomil, že se doba (i já) změnila a jak se říká: „Dvakrát nevstoupíš do stejné řeky.“

V současnosti najdete na Kubě jediné funkční 18-jamkové hřiště Golf club Varadero, něco přes hodinu jízdy z Havany podél pobřeží směrem na východ u Matanzas. Hřiště leží na břehu moře a má skoro stoletou historii, založila ho Irénee Du Pont, hlava zdejší filiálky velké americké společnosti. Součástí hřiště je koloniální boutique hotel a club house Xanadu mansions. Hřiště má PAR 72 a je dlouhé 6269 metrů. Hřiště bylo otevřeno v roce 1931 a o dva roky později je hodně poničil hurikán. V roce 1999 zde proběhla rekonstrukce a redesign hřiště pod vedením Les Furbera, presidenta kanadské firmy Golf design services. Hřiště dvakrát pořádalo finále European Challenge Tour a to v letech 1999 a 2000. Platit se zde nemůže v pesos, ale jen v tvrdé

měně - USD, EUR a CAD. Fee je 100 USD, buggy vás přijde na 40 USD a zapůjčení golf bagu se sadou holí stojí 20 USD.

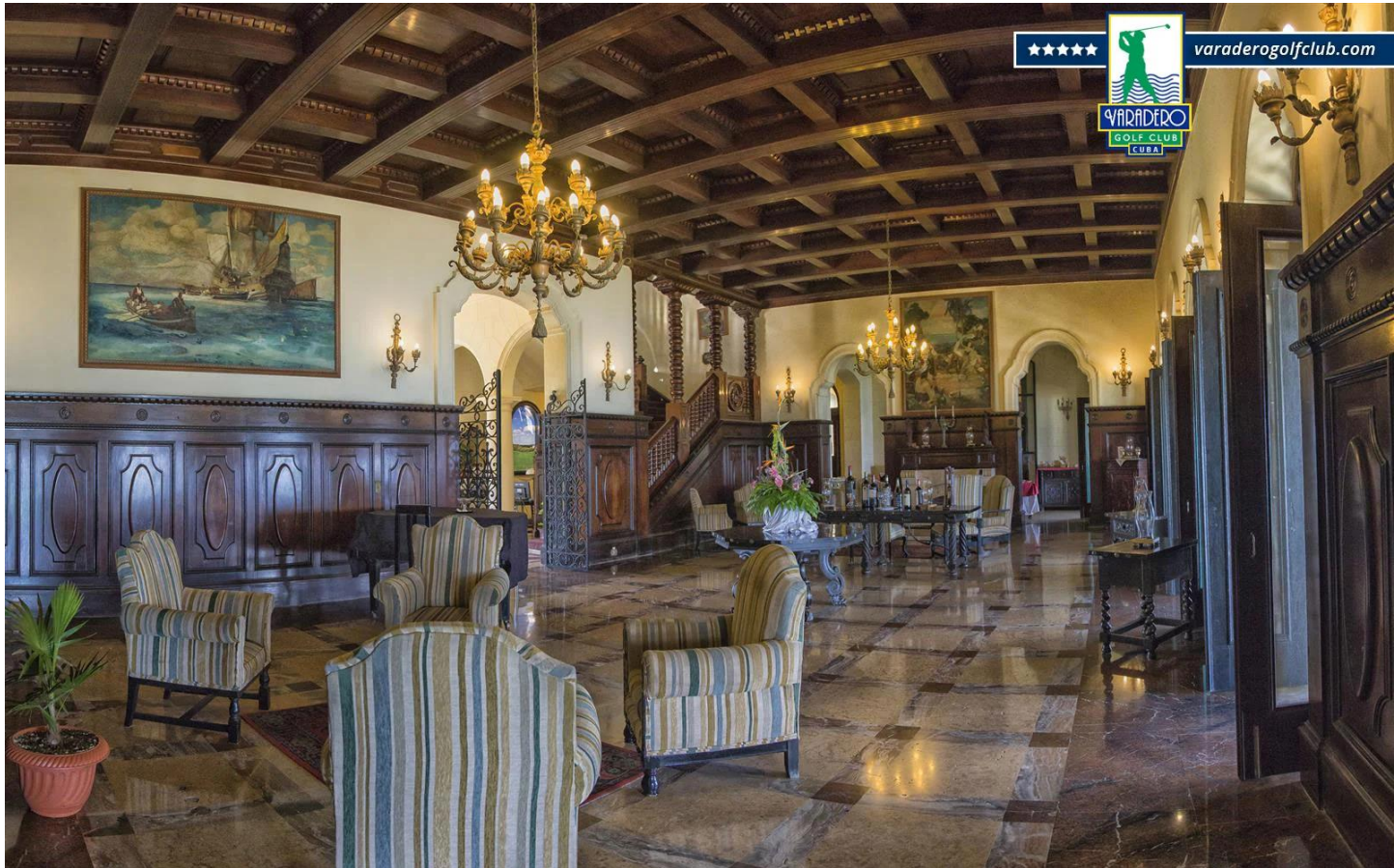
Varadero GC je velmi pěkné, nenáročné hřiště, které potěší všechny hráče jak pro svou dobrou kvalitu, tak pro možnost zahrát si na dovolené dobrý výsledek. Krásné počasí a příjemné prostředí se určitě bude líbit každému. Hřiště je rozlehlé s několika delšími přejezdy. Po hřišti se jezdí výhradně na buggy a to hlavně kvůli plynulosti hry. První devítka je jednoduchá i pro začátečníky, nejsou zde žádné záludnosti, raf zde nenajdete. Hráč se může kochat nádhernými výhledy na Karibik. Druhá devítka je techničtější s vodními překážkami a záludnými bunkery a prověří tak výrazně více všechny hráče, i ty dobré. Na všech jamkách zde najdete dostatečně široké dopadové plochy. K dispozici je krytý driving range, je po pár odpalech obrovské horko, protože je otočený ke sluníčku. Gríny nejsou moc rozlehlé ani moc kvalitní.

Kontakt: <https://varaderogolfclub.com>

★★★★★

varaderogolfclub.com

★★★★★

varaderogolfclub.com

